

Uren lang kon hij tobben en peinzen over een nieuwe monteering, een smaakvolle drapeering voor een zijner balletten.

Den hoogsten trap van roem heeft hij bereikt door de schitterende wijze, waar hij zijn balletten „aankleedde”. Vooral de paardenliefhebbers hebben dikwijls en misschien niet geheel ten onrechte beweerd, dat deze rubriek — oorspronkelijk tot besluit der voorstelling — geheel buiten het kader der vertooningen viel, en vakmannen hebben hem nooit kunnen vergeven, dat hij in zijn cirkus, ten koste van gymnastiek en equestrische nummers, langzamerhand de pantomimen en balletten tot hoofdzaak gemaakt en tot zulk een luister en pracht en schitterende volkomenheid heeft opgevoerd. Hij zelf was echter niet weinig trotsch op deze met de uiterste zorgvuldigheid en groote kosten in-scène gebrachte voorstellingen, die hem en zijn zoon later den naam van „balletvorst” bezorgd hebben.

Deze balletten en pantomimen werden langzamerhand geheel hoofdzaak en trokken steeds

een talrijker bewonderend publiek. Jaar in jaar uit kwamen er nieuwe bij. Het eerste was *Aschenpoes*, dat steeds een bijzondere aantrekkingskracht op het publiek heeft uitgeoefend.

Daarna volgden: *Julius Caesar*, *Het Yscarnaval*, *Napoli*, *De Afrikaansche jacht*, *De Rattenwanger*, *Reintje de Vos*, *Don Quichotte*, *De Heidelbergers*, *Zarina*, *Japan*, *De Toeristen*, *Diamantine*, *Op Helgoland*, *De Turners* en het laatste was „*De lustige bla-*

„Poica comique”